

Το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών τιμά σήμερα μία προσωπικότητα των ελληνικών γραμμάτων, την ποιήτρια και ακαδημαϊκό κυρία Κική Δημουλά αναγορεύοντάς την σε Επίτιμη Διδάκτορα του Τμήματος Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας. Αποτελεί ιδιαίτερη τιμή και ευχαρίστηση για μένα ως Πρόεδρο του Τμήματος και ως μέλος της Πανεπιστημιακής κοινότητας να παρουσιάσω εν συντομία τη λογοτεχνική συμβολή της κορυφαίας και πολυβραβευμένης ποιήτριάς μας, εκφράζοντας έτσι την αναγνώριση και την τιμή που της οφείλουμε.

Η Κική Ράδου, όπως είναι το πατρικό της, γεννήθηκε σαν σήμερα στις 6 Ιουνίου του 1931 στην Αθήνα. Η ποιητική της ζωή ίσως να είχε έναυσμα ένα τυχαίο γεγονός. Μια παραμονή πρωτοχρονιάς, όταν ήταν μόλις εικοσιενός, ένας θεός της έκανε δώρο την πρώτη της ποιητική συλλογή σε τόμο, τον οποίο είχε εκδώσει χωρίς εκείνη να του είχε εκφράσει την επιθυμία της για κάτι τέτοιο. Εκείνη φύλαγε τα ποιήματά της σ' ένα ακλείδωτο συρτάρι στην κρεβατοκάμαρά της, ακλείδωτο όμως, επειδή δεν επιτρεπόντουσαν μυστικά στο σπίτι όπου οι γονείς της, η νεότερη αδερφή και οι δύο θείες της συγκατοικούσαν. Έτσι η νεαρή Κική ξεκινά την καριέρα της, με τον τρόπο της Anne Bradstreet, της Αμερικανίδας ποιήτριας του 17ου αιώνα, της οποίας τα ποιήματα απέσπασε ένας εξάδελφος της και εξέδωσε στην Αγγλία χωρίς τη συγκατάθεσή της, ή της Emily Dickinson, της ποιητικής ιδιοφυίας του 19ου αιώνα, της οποίας τα 1000 ποιήματα βρήκε κατάπληκτη, μετά τον θάνατό της, η αδελφή της Lavinia σ' ένα μπαούλο της κρεβατοκάμαρας. Αυτή την πρώτη ακούσια εκδοτική της εμφάνιση με τον γενικό τίτλο *Ποιήματα* θα αποσύρει αργότερα από την κυκλοφορία η Κική Ράδου— ίσως επειδή αποζητούσε έναν πιο ουσιαστικό έλεγχο πάνω στα γραφόμενά της, ή ίσως επειδή ήθελε η ποιητική της πορεία να αποτελέσει ατόφια μία παράτολμη κατάδυση στο έρεβος, όπως ήταν και ο τίτλος της πρώτης εκούσιας συλλογής της του 1956: ένα *Έρεβος* που καθόρισε έκτοτε την ποιητική της διαδρομή.

Το 1949, δεκαοκτώ μόλις ετών, άρχισε να δουλεύει στην Τράπεζα της Ελλάδος μετά τη συνταξιοδότηση του πατέρα της. Σαν τον ποιητή T.S. Eliot, ο οποίος είχε εργαστεί σε τράπεζα δεκαετίες πριν, έδωσε στον εαυτό της χρόνο για να γράψει. Ήταν ο Άθως Δημουλάς αυτός που υπήρξε ο πλέον σημαντικός, ώστε σε συνέντευξή της να ομολογήσει πως «ήταν το βήμα μου, ήτανε τα πόδια μου, τα χέρια μου, η αρτιότης μου. Εγώ ήμουν ένα μικρό κορίτσι που διαμορφώθηκα μαζί του». Μαζί του απέκτησε δύο παιδιά, την Έλση και τον Δημήτρη, έζησε τα μεταχρυσικά

ιστορικά γεγονότα της χώρας, έκανε ταξίδια στο εξωτερικό, έμεινε στο Λονδίνο ένα χρόνο σπουδάζοντας τη γλώσσα σε κολλέγιο, μοιράστηκε εμπειρίες από την καλλιτεχνική ζωή της Αθήνας, γνώρισε άλλους ποιητές, έκανε φίλους, γέλασε πολύ και ονειρεύτηκε ακόμη περισσότερο.

Χαρά όμως δεν βρήκε στην καθημερινή δουλειά του γραφείου. «Ήταν φυλακή», είπε σε συνέντευξή της. Κάθε πρωί από το 1967 έως το 1974, κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, ο διευθυντής της ζητούσε να βγάλει τον μεταλλικό φοίνικα από το συρτάρι όπου εκείνη τον έκρυβε και να τον τοποθετήσει στο γραφείο του.

Σκοτεινοί χρόνοι. Οι στίχοι της αρχίζουν να σωματοποιούν το κοινωνικό τραύμα. Μετά από τη συγγραφή δύο ποιητικών συλλογών, *Έρεβος* (1956) και *Ερήμην* (1958), είχε την ευκαιρία, μέσω της υπηρεσίας της στην τράπεζα, να εργαστεί στο λογοτεχνικό περιοδικό *Ο Κύκλος*. Εκεί συνεργάστηκε με τον Νάσο Δετζώρτζη. Ακολουθούν δύσκολα χρόνια, στα οποία η ίδια η καθημερινότητα της προσφέρεται ως *Λίγο του κόσμου* προς γόνιμη μετουσίωση σε τέχνη και ξανακέρδισμα του *Χαμένου χρόνου*, κατά την έκφραση του αγαπημένου της Προυστ.

Τα ποιήματά της άρχισαν να αναγνωρίζονται για την παράξενη αίγλη τους. Αποτελούν τα πιο γοητευτικά και προκλητικά ποιήματα της δεύτερης μεταπολεμικής γενιάς. Είναι προσεκτικά σμιλεμένα. Δημιουργούν ασυνήθιστα λεκτικά σύνολα που ξαφνιάζουν, αποκλίνουν από τον κανόνα της σύνταξης και της γραμματικής, και εμφανίζουν τους αλλεπάλληλους ελιγμούς μιας εσωτερικής συνομιλίας. Με εξαιρετική αίσθηση του χιούμορ αυτολογοκρίνονται, γίνονται ξόρκια, επωδοί, επιδεικνύουν μίαν απαστράπτουσα ευφυΐα. Η ίδια έχει πει: «Ως ένα βαθμό [...] μπορεί να έφταιξε ότι στη φυσική δυσκολία της ελληνικής γλώσσας πρόσθεσα δυσκολίες της δικής μου ποιητικής γλώσσας, καθώς, πολλές φορές, χρησιμοποιούμε σύνταξη, ως πω ανορθόδοξη, που ενδεχομένως απομακρύνει το νόημα από την άμεση κατανόησή του. Αλλά αυτή η βλαβερή παραξενιά [...] δεν είναι ένας τρόπος γραφής που διάλεξα ανάμεσα σε άλλους που διέθετα. Ήταν ο μόνος που μου προσφέρθηκε. Ήταν ο τρόπος μου».

Όπως έχουμε όλοι νιώσει όταν κάποιος μας πλησιάζει, αντιλαμβανόμαστε αν είναι ένα πρόσωπο οικείο ή όχι. Βλέπουμε τον τρόπο του βαδίσματος, την κίνησή του προτού μπορέσουμε να διακρίνουμε λεπτομέρειες και χαρακτηριστικά. Μ' αυτή τη γενική αλλά βασική αρχή, θα ήθελα να ερανοστώ τον τρόπο της Κικής Δημουλά,

διαβάζοντας τρία ποιήματα από την πρώιμη, τη μεσαία και την τωρινή της περίοδο.

Αρχίζω διαβάζοντας το ποίημα

«**Το διαζευκτικόν ή**» από *Το λίγο του κόσμου*

*Μ' έκλεισε μέσα η βροχή
και μένω τώρα να εξαρτιέμαι από σταγόνες.*

*Όμως πού ξέρω αν αυτό είναι βροχή
ή δάκρυα από τον μέσα ουρανό μιας μνήμης;
Μεγάλωσα πολύ για να ονομάζω
τα φαινόμενα χωρίς επιφύλαξη,
αυτό βροχή, αυτό δάκρυα.*

*Στεγνή στέκομαι ανάμεσα
στα δύο ενδεχόμενα: βροχή ή δάκρυα,
κι ανάμεσα σε τόσα διαφορούμενα:
βροχή ή δάκρυα,
έρωτας ή τρόπος να μεγαλώνουμε,
εσύ ή μικρή αποχαιρετιστήρια αιώρηση σκιάς
του τελευταίου φύλλου.
Το κάθε τελευταίο,
τελευταίο τ' ονομάζω χωρίς επιφύλαξη.*

*Και μεγάλωσα πολύ
για να είναι αυτό αφορμή δακρύων.
Δάκρυα ή βροχή, πού να ξέρω;
Και μένω να εξαρτιέμαι από σταγόνες.
Και μεγάλωσα πολύ
για να περιμένω άλλο μέτρο όταν βρέχει
κι όταν δεν βρέχει άλλο.
Σταγόνες για όλα.
Σταγόνες βροχής ή δάκρυα.
Από τα μάτια κάποιας μνήμης ή τα δικά μου.
Εγώ ή μνήμη, πού να ξέρω;*

Μεγάλωσα πολύ για να χωρίζω τους χρόνους.

Βροχή ή δάκρυα.

*Εσύ ή μικρή αποχαιρετιστήρια αιώρηση σκιάς
του τελευταίου φύλλου.*

Το ποίημα περιγράφει μια εμπειρία, όπου η ποιητική περσόνα είναι αποκλεισμένη λόγω βροχής. Η δυσκολία διάκρισης όμως ανάμεσα στη βροχή και στα «δάκρυα από τον μέσα ουρανό μιας μνήμης» αποκαλύπτει συνεκδοχικά το πραγματικό αίτιο του αποκλεισμού: «Μεγάλωσα πολύ». Η δυνατότητα και η δυσκολία της επιλογής ανάμεσα στις βρόχινες σταγόνες του εξωτερικού κόσμου και τα εσωτερικά φανταστικά δάκρυα επαναλαμβάνεται με παραλλαγές στο νόημα σε όλο το ποίημα, δημιουργώντας το μεταίσθημα της μελαγχολίας ή ίσως της απώλειας μέσα από μνήμες μιας ζωής που προσπερνά ανεπιστρεπτί. Αυτή την αίσθηση της απώλειας του εφήμερου υπαινίσσεται το «*Εσύ ή μικρή αποχαιρετιστήρια αιώρηση σκιάς/ του τελευταίου φύλλου*», η οποία όμως αίσθηση ειρωνικά στοιχειώνει τη μνήμη και έτσι το εφήμερο εγκλωβίζει τη συνείδηση στο διηνεκές. Παρόλο που αναφέρεται στο εξωτερικό περιβάλλον, η επανάληψη του μοτίβου «*Και μένω να εξαρτιέμαι από σταγόνες*» μετουσιώνει μια περαστική ματαιώση σε Πλατωνικό φάρμακο και φαρμακεία, καθώς η μνήμη απαλύνει την απώλεια σαν καταπραϊντικό, αλλά και τη θυμίζει βασανιστικά ξανά και ξανά, σαν εξάρτηση από ναρκωτικό, σαν το μαρτύριο της σταγόνας.

Ακολούθησε η συλλογή *Χαίρε ποτέ* (1988), η οποία απέσπασε το Α' Κρατικό βραβείο Ποίησης το 1989. Τη συνέθεσε μετά την απώλεια του συντρόφου της ζωής της. Σε μια συνέντευξή της, όταν ρωτήθηκε για το πώς βίωσε το πένθος αυτό, η Δημουλά απάντησε πως «ακριβώς επειδή η απώλεια είναι μεγάλη, σιγά σιγά τα καταφέρνει να μοιάζει με ύπαρξη. Και δεν εννοώ αυτά τα φαντάσματα που γεννά η μνήμη. Όχι. Είναι κάτι σαν μεθοδική προσπάθεια, από τη μεριά του νεκρού πια, να ζήσει κι άλλο. Για τον ίδιο τον εαυτό του».

Από τη συλλογή *Χαίρε ποτέ* σας διαβάζω το ποίημα:

«Διάρρηξη αυταπάτης»

Και κάπου εν τω μέσω της νυκτός
έλαμψε
ένα διανυκτερεύον φαρμακείο.

Κύριε, δώστε μου ένα υπνωτικό
να κοιμηθεί λίγο η έρημος έξω.

Κι ως να ξεδιπλωθεί από τη νύστα του
ο φαρμακοποιός, θαύμαζα εγώ
την ισότητα των πόνων στα ράφια
ανίατοι και ιάσιμοι, όλοι
σε ζωηρόχρωμα χαρούμενα κουτάκια.

Κι αίφνης σε αναγνώρισα. Στην απομόνωση.
Ψηλά· μόνο μάτι φόβου να σε φτάνει.
Χαρογραφία σ' ετικέτα μπουκαλιού με δηλητήριο.

Αγνώριστη θανατηφόρα γεγυμνωμένη η μορφή σου.
Τα χέρια σου φιγούρα φοβέρας χιαστί
εκεί στην αθώα θέση
που χάζεψε άλλοτε αμέριμνα ο λαιμός σου.

Κύριε, ξεφώνισα
ταρακουνώντας τους πόνους στα ράφια,
τι αποτρόπαια λάθη είν' αυτά;
Πώς χορηγείται στους νεκρούς κι άλλο
παραπανίσιο δηλητήριο χωρίς καινούργια
συνταγή και θέληση Θεού; Πώς τολμάτε,
για να διαφημίσετε δραστικά προϊόντα χάρου,
να ξεκοκαλίζετε μορφές που εμείς δεινοπαθούμε
να τις διατηρήσουμε δραστικά ολόκληρες
μέσα σε φιαλίδια σφραγισμένης αυταπάτης;
Να μου επιστρέψετε αμέσως το πρωτότυπο.

*Σας πιστεύω, είπε ο φαρμακοποιός, αλλά
μετά την απομάκρυνσιν εκ του ταμείου
ουδέν λάθος αναγνωρίζεται.*

Μια νέα οπτική στο οικείο εμφανίζεται εδώ, φάρμακο ή «φιαλίδια σφραγισμένης αυταπάτης». Ο τίτλος αναφέρεται στην ποιητική περσόνα, καθώς ανακαλύπτει πόσο δραστικό προϊόν είναι ο Χάρος. Η προειδοποίηση του εικονιδίου με τη νεκροκεφαλή και τα κόκκαλα χιαστί επάνω στο φιαλίδιο χρησιμοποιείται σε αντίθεση με το προτιθέμενο νόημά της και το περιβάλλον της: αντί να προφυλάσσει τη ζωή ή να δίνει ελπίδα ανάρρωσης, καταδικάζει απογυμνώνοντας ακόμα και τη μετά θάνατον ελπίδα. Αυτή η εναλλακτική που είδαμε και στο προηγούμενο ποίημα —φάρμακο ή φαρμάκι— οδηγεί σε αιφνιδιαστικό τέλος. Ενώ η απορημένη περσόνα αποζητά μονάχα το προϊόν που θα την γιατρέψει από τον πόνο της απώλειας του αγαπημένου προσώπου, ο φαρμακοποιός απαντά ωσάν ο ίδιος να είναι ο Χάρος, ο βαρκάρης (της νέκυιας) που μεταφέρει τις ψυχές στον Άδη, ή ως Κύριος ο Θεός — δεν υπάρχει άλλωστε διαφορά για όσους πενθούν. Το ποίημα αυτό θυμίζει τους παρακάτω στίχους της Έμιλι Ντίκινσον:

[Fr 156/J 108]

*Οι χειρουργοί ας προσέχουν
Όταν πιάνουν το νυστέρι!
Κάτω απ' τις λεπτές τομές τους
Ριγεί η φταίχτρα —η Ζωή!*

Παρόλο που τα θέματα στα δύο ποιήματα σχετίζονται, οι αποκαλύψεις διαφέρουν. Η μεγαλύτερη ομοιότητά τους εντοπίζεται στη μέθοδο γραφής, στο ύφος. Μέσα από οξύμωρα, παράδοξα και λεπτές ειρωνείες προκαλούν νέες σκέψεις για οικεία γεγονότα. Το εγώ γίνεται αντιληπτό με το απτό αντικείμενο.

Συχνά οι κριτικοί παρουσιάζουν την Δημουλά με όρους που έχουν αποδοθεί στην Ντίκινσον. Ο Αλέξανδρος Αργυρίου, λόγου χάριν, παραπέμποντας στις Αμερικανίδας ποιήτριας τη ρήση για την ποίηση «Tell all the truth but tell it slant» [πες όλη την αλήθεια, πες την όμως λοξά], εκτιμά ότι «της Δημουλά ο τρόπος του εισπράττειν υπό λοξήν γωνίαν τα φαινόμενα είναι χαρακτηριστικός της ποιητικής της». Η ίδια, ανοίγοντας το εργαστήρι της, δηλώνει ότι «ο ποιητής, αν είναι πραγματικά ποιητής, πρέπει να επαναλαμβάνει συνεχώς στον εαυτό του «δεν ξέρω».

Σ' αυτό, προσπαθεί να απαντήσει με κάθε έργο του. Αλλά μόλις βάλει τελεία, συνειδητοποιεί ότι πρόκειται για μιαν απάντηση προσωρινή και τελείως ανεπαρκή». Η διαρκής απώλεια του εφήμερου συνεχίζει με άλλα λόγια να τη στοιχειώνει όχι μόνο θεματικά, αλλά και ως συστατικό της τέχνης της.

Αλλού γράφει: «η ποίηση είναι ένα ασύλληπτο, φτερωτό “σαν”, —εννοώ εκείνο το οιστρογόνο «σαν» της παρομοίωσης— που πετάει από τη μία γονιμοποιό γύρη στη διπλανή, και μέσα από την όμοια γεύση αυτής της κίτρινης θαυματουργής σκόνης, γεννιούνται διάφορα ωδικά ανόμοια, που τα δένει μια ταραχώδης αλλά άρρηκτη σχέση. Σαφέστερα, η ποίηση είναι μία ακούραστη περιηγήτρια, πάει κι έρχεται από το ένα δυνατόν στο άλλο αδύνατον, κι από το πιο κοντινό πιθανόν, στο πιο μακρινό απίθανο».

Η φύση και πάλι καλείται να συμβολίσει, με τη χιμαιρική δημιουργικότητά της, τη χυμώδη και χειμαρρώδη δημιουργικότητα της ποιήτριας, η οποία με σεμνότητα θέτει τον εαυτό της στο ρόλο της μέλισσας, του απλού φορέα της «θαυματουργής σκόνης» της έμπνευσης, παραλείποντας την —υποβόσκουσα παρ' όλα αυτά— αναφορά στο λεκτικό και διανοητικό μέλι που η ίδια παράγει.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 εκδίδονται αυτόνομες μεταφράσεις του έργου της στα αγγλικά από καταξιωμένους μεταφραστές και ποιήτριες όπως ο David Connolly, η Olga Broumas, η Cecile Inglestis Margellos σε συνεργασία με την Rika Lesser. Εκδίδονται επίσης μεταφράσεις επιλεγμένων ποιημάτων από τους Eleni Fourtouni και Bertrand Mathieu, Kimon Friar, Rae Dalven, Robert Crist, Νάνο Βαλαωρίτη και Θανάση Μασκαλέρη, Don Schofield, Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ και Philip Ramp. Οι συλλογές της μεταφράζονται επίσης στα γαλλικά, στα δανέζικα, στα γερμανικά, στα σουηδικά, στα ρουμανικά, στα ιταλικά, στα ισπανικά, και σε άλλες γλώσσες.

Μέσα από αυτές τις ατραπούς, το έργο της σημαντικής και πάντα επίκαιρης Κικής Δημουλά οδεύει ακόμα στην αμφίδρομη πορεία του, μεταξύ οράματος και παρελθόντος. Δεν είναι σύμπτωση που επιλέγει την *Άνω Τελεία* για τίτλο της πρόσφατης συλλογής της, δηλώνοντας, διά της στίξεως, ότι μόνο λίγο καιρό ξαποσταίνει, κι αυτό για να επιμηκύνει την πορεία της μέσα από τις μικρές αυτές παρενθέσεις αναστοχασμού.

Άνω Τελεία (2016)

Ναι, το έχω ζαναπεί

*κι όσο οι λέξεις θα με αφήνουν
ακόμα να μιλώ, θα το υπενθυμίζω
φωναχτά ότι οι λέξεις φταίνε
αν όχι για όλα
πάντως για τ' αζεπέραστα.*

*Σκέψου τη λέξη «φεύγω»
πόσα «θα μείνω» γκρέμισε
και πόσα άλλα στοίχειωσαν
από τις λέξεις ξεχασμένα.*

*Ένοχες λέξεις δεν το συζητώ
ας μην επαναφέρω
τί αδικοχαμένα πήγανε εξαιτίας τους
χιλιάδες «σ' αγαπώ»
τι λίγα πού σωθήκανε σε μια φωτογραφία*

*κι αυτά δεν είναι τίποτα
σε σχέση με το αίφνης θα πάψω να μιλώ*

*όταν διαμιάς θα φύγουν όλες
οι λέξεις από μέσα μου με πρώτη
πρώτη πρώτη απ' όλες τη λέξη Υπάρχω.*

*Κι εσύ γιατί ταραζέσαι δεν ήξερες
ότι μια λέξη είναι σαν τις άλλες
η τόσο υπαρξή μας:*

*Απλώς προφέρεται αργά πολύ αργά
σα να 'ναι οι συλλαβές της ατελείωτες*

κι εγώ

όντας φανατική της ύπαρξης

με άρθρωση επίμονη παθιασμένη

θα εξακολουθήσω όταν

να την ξαναμιλώ έστω συλλαβιστά

κι ας μη μου έχει μείνει τότε

καμία συλλαβή της.

Όπως όλοι ξέρουμε, η «άνω τελεία» χρησιμοποιείται όταν αυτό που την ακολουθεί συμπληρώνει ή έρχεται σε αντίθεση με αυτό που προηγείται. Στον καθημερινό λόγο χρησιμοποιείται συχνά για να δηλώσει μια μικρή διακοπή και όχι το τέλος. Σαν να υποψιάζομαι ότι με τον τίτλο αυτό η Κική Δημουλά να μας υπόσχεται και άλλα ποιήματα, σε ηχηρή αντίθεση με το θέμα του τέλους που υπαινίσσεται. Το τελευταίο αυτό ποίημα της ομότιτλης συλλογής, συνοψίζοντας πολλές από τις στρατηγικές της, είναι σαν να υπογράφει το ύφος της. Παρουσιάζει τη διαπάλη της με την ποιητική γλώσσα, που παραμένει φάρμακο για τη λύπη, αλλά και φαρμάκι που ανακαλεί αμείωτο τον πόνο της απώλειας. Αισθητοποιεί τη συναίσθηση της συνείδησης και ενατενίζει τον κόσμο των λέξεων μέχρι το τελευταίο πραγματικό λεπτό της δικής της και δικής μας ζωής. Σαν οι στίχοι της να είναι φτιαγμένοι από την ίδια τη ζωή και όχι από λέξεις.

Προχωρώντας προς το τέλος, η Κική Δημουλά παραμένει η πλέον διακεκριμένη και πολυβραβευμένη ποιήτριά μας με ενθουσιώδη εγχώρια και όχι μόνο, απήχηση. Ο μύθος της έχει μεγαλώσει τόσο, ώστε να προηγείται από αυτήν.

Η ίδια επιμένει: «Η ποίησή μου είναι γεννημένη από μικρά οράματα, [αναφέρεται] στις διαστάσεις του ανθρώπου και του ανθρώπινου, μιλάει για πράγματα που συμβαίνουν σχεδόν καθημερινά σχεδόν σε όλους μας». Όμως κάθε στίχος της συμφύρεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να αισθανόμαστε ότι η επιβίωσή της εξαρτάται από το αν καταφέρνει να εστιάσει την ιδιότυπη σκέψη της τόσο ώστε να την κάνει να διαθλαστεί και να υπερβεί τα όριά της *μέχρι και πέρα* από την αχαρτογράφητη ερημία μιας φαντασίας.

Ταυτόχρονα με το έργο της, η ποιήτρια με την προσωπικότητά της προτείνει ένα ήθος: καμία έπαρση, καμία αλαζονεία, καμία αυταρέσκεια, κανέναν πλατειασμό. Καμία απόπειρα επιμόρφωσης. Τουναντίον. Αφοπλιστική ευθύτητα, αυθορμητισμό, αυτοσαρκασμό και αυστηρή αυτοκριτική.

Αγαπητές κυρίες και αγαπητοί κύριοι,
στο πλαίσιο των εκδηλώσεων που τιμούν την επέτειο των 180 χρόνων από την ίδρυση του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, σας προσκαλώ να τιμήσετε την μακραίωνη ποιητική παράδοση στο πρόσωπο της σύγχρονής μας ποιήτριας και ακαδημαϊκού Κικής Δημουλά, που σήμερα τυγχάνει να γιορτάζει μαζί μας τα ογδοηκοστά έκτα της γενέθλια. Της ευχόμαστε Χρόνια πολλά και ευτυχισμένα.

Ευχαριστώ και όλους εσάς για την παρουσία σας!

Λιάνα Σακελλίου

6/6/2017